

[Hanne Budtz.]

heden til at slette den gamle bestemmelse om, at selve det ikke at betale sin vægtafgift blev straffet med en bøde.

Vi hører også meget om, at det er urimeligt at pålægge politiet denne opgave, fordi politiet i forvejen er overbebyrdet med andre opgaver og — det kan vi vel nok være enige om — nok så betydningsfulde opgaver. Navnlig finder jeg det urimeligt, at det i virkeligheden er skatteborgerne, de øvrige borgere, der kommer til at betale denne straf for licensrestanterne — for det koster da ganske givet mange penge at benytte politiet til at pålægge opkræve disse bøder, som oven i købet går i radiospredningsfonden. Hvorfor ikke lade Danmarks radio gennem inkasso opkræve de licenser, der ikke er blevet betalt, således at restanterne selv betaler omkostningerne? Skulle det så betyde, at nogle enkelte ikke bliver betalt, er det dog sikkert billigere for Danmarks radio og i hvert fald billigere for samfundet.

Så kan man spørge, hvorfor jeg ikke pegede på dette, da vi lavede den nye lov i 1959 — jeg havde selv den ære at være ordfører ved den lejlighed. Jeg indrømmer, at det skænkede vi ikke en tanke, det var en gammel bestemmelse, som gik automatisk over i den nye lov fra den gamle lov. Jeg må i øvrigt minde om, at vi navnlig interesserede os for spørgsmålet om selve Danmarks radios fremtidige stilling — monopol, administration o. s. v. — og det er baggrunden for mit spørgsmål til den højtærede minister for kulturelle anliggender.

Ministeren for kulturelle anliggender (Sølvhøj): Ifølge § 3 i lov om radiospredning skal de til Danmarks radios virksomhed fornødne midler tilvejebringes gennem årlige afgifter for benyttelse af radio- og fjernsynsmotagere. Det er denne afgift, man i det daglige betegner som licens. Og i henhold til § 13 skal der — som det ærede medlem gjorde opmærksom på — pålægges bødestraf, hvis man undlader rettidigt

at betale. Disse bødebestemmelser er ikke af nyere dato; de har, kan man sige, været prøvet gennem en lang årrække, idet de har været optaget i samtlige radiolove, og de har været meget strengere før. I loven af 13. marts 1926 tales der ligefrem om konfiskation af det ulovligt anbragte eller benyttede apparat, og ikke nok med det: der kunne desuden idømmes en bøde på indtil 400 kr. — dengang jo dog et ganske betydeligt beløb.

Siden er sanktionerne mildnet en hel del; men at gå så langt, som det ærede medlem ønsker: at man skal ophæve straffebestemmelserne for undladelse af licensbetaling, vil jeg være betænkelig ved. Fremgangsmåden kunne man måske diskutere, men en ophævelse af straffebestemmelsen ville jo nok være at gå for langt. Man må have øje for, at Danmarks radio over for de lyttere og seere, der ikke opfylder deres forpligtelse i så henseende — hvad enten det drejer sig om allerede indregistrerede lyttere og seere eller om sådanne, som har undladt at anmelde brug af radio og TV — ikke rigtig har nogen mulighed for — således som også det ærede medlem gjorde opmærksom på — at afskære de pågældende fra at tilegne sig radioens og fjernsynets udsendelser.

Man opgav konfiskationstanken, og det synes jeg er rigtigt, men det er jo ikke urigtigt, som administrationen og som radiorådet har understreget, at man ingen anden sanktion har end netop den nævnte bødesanktion. Danmarks radio har gennem de år, virksomheden har været drevet, med beklagelse måttet konstatere, at et ikke ubetydeligt antal seere og lyttere undlader at anmelde sig eller, selv om de er indregistreret, undlader at indbetale afgifterne. Eksempelvis kan jeg nævne — og det synes jeg er et tal, der alligevel må gøre et vist indtryk i denne forbindelse — at ca. 80.000 seere undlod at indbetale deres licensafgift, som forfaldt den 1. oktober i fjor, rettidigt, og at Danmarks radio gennemsnitligt må sende ca. 50.000 sager til rapportoptagning hvert år. Erfaringerne under det nugældende